

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 310/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. C., K., zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. M. P., advokátka, s. r. o., Ž., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ing. J. L., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 141/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2012 doručená sťažnosť M. C., K. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 141/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „27. júla 2009 som na Okresný súd v Žiline podal návrh na zaplatenie sumy 2 131,35 € s príslušenstvom. Toto konanie sa vedie na Okresnom súde v Žiline pod č. k. 4C 141/2009. Následne súd dňa 30. 7. 2009 vydal platobný rozkaz, ktorým môjmu návrhu vyhovel. Proti tomuto platobnému rozkazu podal odporca dňa 20. 8. 2009 odpor, na ktorý sme sa dňa 7. 9. 2009 vyjadrili. Následne súd vytýčil termín pojednávania 26. 5. 2010, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že v lehote 1 mesiaca sú navrhovateľ a odporca povinný oznámiť súdu výsledok mimosúdneho rokovania. Podaním zo dňa 29. 9. 2010 som súdu oznámil, že k mimosúdnej dohode nedošlo a preto žiadam, aby súd vo veci konal a rozhodol. Súd však vo veci pojednávanie nenariadil a preto som opätovne 6. 6. 2011 žiadal o pokračovanie v konaní a súd nariadil pojednávanie na 19. 8. 2011. Pojednávanie dňa 19. 8. 2011 súd následne uznesením odročil s tým, že na 18. 10. 2011 nariadil ohliadku na mieste samom.“

Sťažovateľ tvrdí, že od „18. 10 2011 až do dnešného dňa súd vo veci nenariadil pojednávanie“.

Sťažovateľ je toho názoru, že „okresný súd v Žiline porušil právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline, č. k. 4C 141/2009, nakoľko súdne konanie prebieha už viac ako 2 roky a za obdobie od 07. 09. 2009 až do 26. 5. 2010 (8 mesiacov), v období 29. 9. 2010 – 19. 8. 2011 (11 mesiacov) ako aj v období od 18. 10. 2011 – 13. 04. 2010 (6 mesiacov) súd vo veci nekonal a doposiaľ právoplatne nerozhodol“.

Z priložených príloh k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v priebehu napadnutého konania sa snažil urýchliť priebeh konania, a to sťažnosťou adresovanou predsedovi okresného súdu doručenou okresnému súdu 28. septembra 2011, na ktorú reagoval okresný súd listom z 18. októbra 2011 doručeným sťažovateľovi 25. októbra 2011. Okresný súd v odpovedi na sťažnosť uviedol, že „skutočnosť, že v období od podania návrhu na súd do 26. 5. 2010, nebolo uskutočnené vo veci pojednávanie, nie je možné považovať, že by súd bol nečinný. Vo veci sa vykonávali procesné úkony, potrebné pred nariadením

pojedinávania. Sťažnosť je čiastočne dôvodná pokiaľ ide o obdobie nečinnosti súdu od 29. 9. 2010 do 21. 6. 2011 kedy bola zákonná sudkyňa dlhší čas PN.“.

S poukazom na uvedené skutočnosti sťažovateľ tvrdí, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní dochádza k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušovaniu jeho označených práv, preto sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 141/2009 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby ústavný súd okresnému súdu prikázal v predmetnej veci konať bez zbytočných priet'ahov a aby priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. listiny a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 141/2009.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa konštatuje, že ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 35/01, III. ÚS 103/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné

kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania (dva a pol roka) sama osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa, preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011).

Pri rozhodovaní ústavný súd vychádzal z vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti sťažovateľa na prietahy z 18. októbra 2011, ako aj z ústavným súdom vyžiadanej chronológie úkonov okresného súdu a účastníkov v napadnutom konaní, z ktorej zistil, že v období namietanom sťažovateľom, teda od podania návrhu do 26. mája 2010, nebol okresný súd nečinný tak, ako tvrdil sťažovateľ, pretože v rámci tohto obdobia vykonal viacero procesných úkonov. Okresný súd v rámci uvedeného obdobia vydal 30. júla 2009 platobný rozkaz, ktorý bol na základe podaného odporu 20. augusta 2009 zrušený, ďalej uznesením z 16. marca 2010 pripustil zmenu účastníkov konania na základe podania sťažovateľa z 9. marca 2010, toto uznesenie následne doručoval právnym zástupcom účastníkov konania a taktiež vyhovel žiadosti sťažovateľa na odročenie termínu pojednávania, ktoré bolo pôvodne nariadené na 7. máj 2010. Týmito procesnými úkonmi okresný súd reagoval na vzniknutú procesnú situáciu a ich vykonanie bolo potrebné na prípravu pojednávania. Preto neobstojí tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd bol v uvedenom období nečinný.

Navyše z chronológie procesných úkonov okresného súdu vyplýva, že okresný súd pojednávanie konané 26. mája 2010 odročil na neurčito pre účely dosiahnutia mimosúdnej dohody medzi účastníkmi, ktorým uložil povinnosť oznámiť súdu jeho výsledok v priebehu jedného mesiaca. Sám sťažovateľ svojím podaním z 22. júla 2010 žiadal okresný súd o predĺženie lehoty na mimosúdne rokovanie. Je pravdou, že sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 29. septembra 2010 žiadal o nariadenie pojednávania vo veci,

keďže k mimosúdnej dohode nedošlo, a že okresný súd na túto žiadosť sťažovateľa reagoval až 20. júna 2011, keď nariadil pojednávanie na 19. august 2011, ale toto obdobie neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu ústavný súd posúdil ako ojedinelú nečinnosť okresného súdu.

Ústavný súd pri rozhodovaní tiež prihliadal na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky, v závislosti od povahy veci, nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľovi obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na okresnom súde dochádzalo k zbytočným priesťahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2012